

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/138/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5824202324
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5824202324.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Renáty Krajčiovej, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, XXX XX D. E. - A. F., zastúpenej obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária SLAMKA

& Partners s.r.o., so sídlom Radlinského 1735/29, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 50 120 000, proti žalovaným: 1/ G. H. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. J. XXXX/X, XXX XX D. E., 2/ A. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXXX/XX, XXX XX D. E. F., 3/ SLOVENSKÝ VODOHOSPODÁRSKY PODNIK, štátny podnik, so sídlom Karloveská 2, 841 04 Bratislava - mestská časť Karlova Ves, IČO: 36 022 047, o žalobe na obnovu konania, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 16C/94/2024-84 zo dňa 22. mája 2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 16C/94/2024-84 zo dňa 22. mája 2025 potvrdzuje.

II. Žalovaným 1/ až 3/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Námestovo (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým uznesením zamietol žalobu na obnovu konania (výrok I.), zároveň žalovaným 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov konania (výrok II.) a žalovanému 3/ priznal voči žalobkyňi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

2. Na odôvodnenie uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa dňa 12.09.2024 doručila súdu prvej inštancie žalobu, ktorou sa (v znení jej doplnenia zo dňa 20.01.2025) domáhala v prvej fáze povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Dolný Kubín pod spis. zn. DK-6C/21/2020 o zriadenie vecného bremena k nehnuteľnosti a pokiaľ bude obnova povolená, v druhej fáze konania navrhla zamietnuť žalobu žalobcov a priznať jej právo na náhradu trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že dňa 14.08.2024 jej bola zo Štátneho vedeckého archívu v Žiline doručená odpoveď na jej žiadosť o poskytnutie podkladov k stavbe, ku ktorej bolo rozhodnutím súdu zriadené vecné bremeno. V rámci tejto odpovede obdržala Rozhodnutie o prípustnosti stavby zo dňa 03.07.1973, ktoré stavbu špecifikovalo ako „rekreačný altánok“. Zároveň sa dozvedela, že kolaudačné rozhodnutie na uvedený rekreačný altánok nebolo v archíve Mestského národného výboru v Dolnom Kubíne nájdené. V lehote troch mesiacov odo dňa, keď sa dozvedela o dôvode obnovy, konkrétne, že existujú rozhodnutia a dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré nemohla

bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, podala žaloba na obnovu označeného konania. Zároveň uviedla, že je možné vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, a tieto dôkazy majú potenciál priviesť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Jedná sa o vykonanie geometrického plánu a znaleckého posudku na zriadenie prístupovej cesty

bez výrazného obmedzenia jej vlastníckeho práva k jej (stavebnému) pozemku, ktorý dôkaz okresný súd odmietol vykonať. Dňa 10.09.2024 sa žalobkyňa ďalej dozvedela o existencii nového rozhodnutia (uznesenie Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 2Cob/63/2022 zo dňa 05.08.2024), ktoré stanovuje, že súd je povinný vykonať každý navrhnutý dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok, pričom nevykonanie takéhoto dôkazu musí byť náležite odôvodnené. V predmetnom konaní okresný súd nevykonával ňou navrhnutý dôkaz, ktorý mal jednoznačne potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok týkajúci sa možnosti iného prístupu k stavbe, ku ktorej bolo zriadené vecné bremeno. Súd by mal v konaní o nároku na usporiadanie práv a povinností strán pristupovať k aplikácii inštitútu sudcovskej koncentrácie výnimočne, najmä v prípade, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, ktorý zasahuje do vlastníckeho práva. V takýchto prípadoch musí byť zohľadnené, že nesprávne uplatnenie sudcovskej koncentrácie by mohlo viesť k porušeniu ústavou garantovaných práv, konkrétne práva na ochranu vlastníckeho práva podľa ust. čl. 20 Ústavy SR. Ak by odmietnutie vykonania dôkazu, ktorý má právny potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok o lepšom spôsobe usporiadania práv a povinností, bolo odôvodnené iba aplikáciou inštitútu sudcovskej koncentrácie, môže dôjsť ku konfliktu právnych predpisov, kde prednosť musí mať právny predpis vyššej právnej sily - Ústava SR. V takom prípade by bolo nevyhnutné, aby inštitút sudcovskej koncentrácie nebol použitý spôsobom, ktorý by viedol k porušeniu ust. čl. 20 Ústavy SR. Na základe uvedeného žalobkyňa preukazovala splnenie procesných podmienok, a to zachovania lehoty a naplnenie dôvodov na podanie žaloby na obnovu konania, a to v súlade s § 397 písm. a) a b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), pričom sa opiera o nové dôkazy, ktoré môžu mať zásadný vplyv na výsledok konania. V pôvodnom konaní došlo k zriadeniu vecného bremena na pozemku žalobkyne (stavebný pozemok), čo má pre ňu výrazne negatívne právne a ekonomické dôsledky. Tento zásah významne obmedzuje jej ústavou garantované vlastnícke právo, ktoré je nedotknuteľné. Vlastnícke právo žalobkyne bolo značne znehodnotenú, a preto je potrebné na túto situáciu nahliadať s najvyššou mierou citlivosti a právnej opatrnosti. V pôvodnom konaní bolo vecné bremeno zriadené na základe nepravdivých a neúplných informácií o stavebnom povolení a kolaudačnom rozhodnutí

pre stavbu, ku ktorej prístup mal byť zriadený. Z označenej odpovede štátneho archívu vyplynulo, že stavebné povolenie zo dňa 03.07.1973 bolo vydané na stavbu „rekreačného altánku“, a nie na „rekreačnú chatu“, ako je nesprávne uvedené v liste vlastníctva. Navyše, kolaudačné rozhodnutie pre túto stavbu vo fonde Mestského národného výboru v Dolnom Kubíne nebolo vôbec nájdené. Na základe týchto nových dôkazov žalobkyňa tvrdila,

že v pôvodnom konaní bolo rozhodované na základe nesprávnych skutkových zistení, ktoré mohli významne ovplyvniť rozhodnutie súdu. Rozhodnutie o prípustnosti stavby, ktoré stanovuje, že ide o „rekreačný altánok“, nie je v súlade s kategóriou uvedenou v liste vlastníctva, čo zásadne ovplyvňuje legálnosť stavby, a tým aj možnosť zriadenia vecného bremena podľa ust. § 151o zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Podľa ust. § 397 písm. a) CSP sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré žalobkyňa nemohla bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, a ktoré môžu privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Žalobkyňa doteraz nemala možnosť doložiť stavebné povolenie a dôkazy o neprítomnosti kolaudačného rozhodnutia, pretože tieto podklady získala až v auguste 2024. V čase vedenia konania jej archív neposkytol uvedené podklady

s odôvodnením, že uvedené je možné predložiť až na žiadosť súdu, ktorú skutočnosť žalobkyňa v konaní pred okresným súdom uviedla. Skutočnosť, že sa jedná o „rekreačný altánok“, a nie „rekreačnú chatu“, zásadne ovplyvňuje celý právny základ pre zriadenie vecného bremena. Zároveň v zmysle ust. § 397 písm. b) CSP sú tu dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, a tieto dôkazy môžu privodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie. Stavebné povolenie na „rekreačný altánok“ a absencia kolaudačného rozhodnutia predstavujú dôkazy, ktoré majú potenciál preukázať nelegálnosť stavby. Pokiaľ by sa potvrdilo, že stavba nie je legálna, nie je možné zriadiť cez jej pozemok prístup k takejto stavbe v zmysle ust.

§ 151o ods. 3 OZ. V dotknutom prípade okresný súd nebral do úvahy alternatívne možnosti prístupu, ako napríklad pozemok H. L., ktorý je situovaný tak, aby účelnejšie zabezpečil prístup ku stavbe, alebo pozemok označený ako parcela KN-E č. 278/1, ktorý je vo vlastníctve Slovenskej republiky a môže slúžiť ako vhodný prístup k stavbe. Napriek tomu, že žalobkyňa tieto alternatívy predniesla už pred okresným súdom, tento návrh bol ním ignorovaný. Súd mal v záujme minimalizácie zásahu do vlastníckeho práva žalobkyne tieto možnosti dôkladne preskúmať a posúdiť ich v súlade s princípom proporcionality. Nevykonanie navrhovaných dôkazov predstavuje závažné pochybenie zo strany okresného súdu, ktoré ovplyvnilo spravodlivý výsledok

konania. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti mala žalobkyňa za to, že je nevyhnutné obnoviť konanie, keďže sú tu nové dôkazy, ktoré môžu viesť k výrazne priaznivejšiemu výsledku pre ňu.

3. Žalovaní 1/ a 2/ vo vyjadrení k žalobe uviedli, že ich rodičia nadobudli predmetnú rekreačnú chatu kúpnu zmluvou zo dňa 10.11.1983, registrovanou dňa 02.12.1983 Štátnym notárstvom Dolný Kubín pod číslom 246/83. Predmetom kúpnej zmluvy bola rekreačná chata a zastavaný stavebný pozemok parcela KN-E č. 239/2. Okresný národný výbor, odbor územného plánovania v Dolnom Kubíne rozhodnutím zo dňa 18.01.1984 povolil užívať stavbu chaty v obci A. F. na parcele číslo 239/2. V rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín spis. zn. 6C/21/2020 bolo v odseku 11 uvedené, že nebolo medzi stranami sporné, že žalobcovia

(v posudzovanej veci žalovaní 1/ a 2/) sú každý z nich v podiele o veľkosti 1/2 podielovými spoluvlastníkmi rekreačnej chaty. Najvyšší súd SR v uznesení spis. zn. 8Cdo/13/2023 v odseku č. 1.4 uviedol, že navyše prvoinštančnému súdu sa javilo ako oveľa správnejšie zriadiť vecné bremeno vo forme pešieho prechodu cez nezahradený pozemok, ktorý sa využíva ako záhrada, než cez pozemok oplotený, ktorý sa užíva ako súčasť obydlija a predstavuje súkromie p. L.. Najvyšší súd SR v označenom uznesení ďalej uviedol,

že odvolací súd v odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku uviedol, že v súdnej veci súd prvej inštancie vykonal komplexné dokazovanie, z ktorého ustálil náležite aj skutkový stav veci a spor strán uzavrel v súlade s právom. Prvoinštančný súd podrobne aj vysvetlil, na akom skutkovom a právnom základe neakceptoval námietky žalovanej 1/ (v posudzovanej veci žalobkyňa) o existencii aj iných možností prístupu žalobcov 1/ a 2/, než cez pozemok žalovanej 1/. Prvoinštančný súd bol dôsledný, keď nariadil dokazovanie aj na mieste samom, zistenia z ohliadky aj komplexne do rozhodovania preťavil, podrobne vysvetlil žalovanej 1/ prečo, z akých dôvodov ňou navrhované prístupové cesty, cez ktoré by podľa jej názoru mali / mohli žalobcovia 1/ a 2/ realizovať prístupy k chatke, nebolo možné považovať za akceptovateľne, príp. existujúce, alebo za reálne vykonateľné. Najvyšší súd SR zároveň uviedol, že na poslednom pojednávaní žalovaná 1/ navrhla/zopakovala, aby bol prechod zriadený v inej časti jej pozemku, resp. pozdĺž na opačnej strane pozemku. Vo vzťahu k tomuto tvrdeniu súd prvej inštancie poukázal na to, že aby mohol prípadne o takomto prechode rozhodnúť, musel by mať k tomu technický podklad, t. j. geometrický plán a takýto dôkaz žalovaná 1/ nepredložila, ani nenavrhol. S poukazom na uvedené Najvyšší súd SR konštatoval, že v okolnostiach daného prípadu súd prvej inštancie žalovanej 1/ poskytol dostatočný priestor pre to, aby mohla včas uplatniť všetky prostriedky procesnej obrany a pokiaľ táto túto možnosť nevyužila, hoci konkrétne o vypracovaní nového geometrického plánu musela vedieť, v žiadnom prípade v tom nemožno vidieť porušenie jej procesných práv spôsobom, akým prezentovala v podanom dovolaní. Súd prvej inštancie si riadne splnil aj svoju povinnosť uviesť v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej, prečo z dôvodu aplikácie sudcovskej koncentrácie konania neprihliadol na žalovanou 1/ uplatnený prostriedok procesnej obrany (§ 153 ods. 3 CSP). Žalovaní 1/ a 2/ mal tak za to, že podaním žaloby na obnovu konania fakticky dochádza k spochybneniu všetkých troch súdov, ktoré v danej veci rozhodovali. Je smutné a poľutovaniahodné, že 1/ a 2/ vedú súdny spor s dcérou pani A., ktorá je uvedená v kúpnej zmluve z roku 1983 ako predávajúca (časť pozemku) a podpisom de facto uznala právo kupujúcich na prechod k predmetnej rekreačnej chate cez jej zostávajúci pozemok.

4. Žalovaný 3/ vo vyjadrení k žalobe uviedol, že žalobkyňa napáda rozhodnutie Okresného súdu Dolný Kubín spis. zn. 6C/21/2020-317 zo dňa 14.10.2021 žalobou na obnovu konania, ktorá smeruje výlučne proti výrokom I., II., III. a VI. Nesmeruje teda voči výrokom IV. a V., ktorými okresný súd konanie voči žalovanému 2/ (v posudzovanej veci žalovaný 3/) zastavil, a zároveň žalovanému 2/ nepriznal náhradu trov konania. Rozsudok okresného súdu

vo výrokoch IV. a V. sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 17.12.2021.

5. Na podklade vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že Okresný súd Dolný Kubín vo veci vedenej pod spis. zn. 6C/21/2020 dňa 14.10.2021 vyhlásil rozsudok, ktorým na základe žaloby žalobcov 1/ a 2/ (v posudzovanej veci žalovaní 1/ a 2/) proti žalovanej 1/ v posudzovanej veci žalobkyňa) a žalovanému 2/ (v posudzovanej veci žalovanému 3/) vo výroku I. zriadil k pozemku vytvorenému geometrickým plánom G. M. E. č. 46193537-339/2019 zo dňa 10.10.2019 parcele KN-C č. 239/37 - orná pôda vo výmere 92 m² z pozemku parcela KN-C č. 239/1 - orná pôda vo výmere 3049 m² zapísaného na LV č. XXXX pre obec D. E., k. ú. A. F., vecné bremeno, ktorému zodpovedá právo pešieho prechodu po tomto pozemku v prospech vlastníkov stavby - rekreačnej chaty súp. číslo X nachádzajúcej sa na pozemku parcela KN-C č. 239/2 - zastavaná plocha a nádvorie

vo výmere 150 m², zapísanej na LV č. XXXX pre obec D. E., k. ú. A. F., a to v rozsahu aký je zakreslený v geometrickom pláne G. M. E. č. 46193537-339/2019 zo dňa 10.10.2019. Vo výroku II. žalobcom 1/

a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanej 1/ jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena

vo výške 5.060,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku III. žalobcom 1/ a 2/ priznal voči žalovanej 1/ právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vo výroku III. konanie voči žalovanému 2/ zastavil. Vo výroku V. žalovanému 2/ nepriznal náhradu trov konania a vo výroku VI. vyslovil, že neoddeliteľnou súčasťou tohto rozsudku je geometrický plán G. M. E. č. 46193537-339/2019 zo dňa 10.10.2019. Predmetný rozsudok okresný súd vyhlásil v závere pojednávania konaného dňa 14.10.2021, keď zo zápisnice z uvedeného pojednávania (ktoré sa stalo záverečným pojednávaním na prvostupňovom súde) vyplynulo, že na tomto pojednávaní ani jedna zo sporových strán nevzniesla žiadne návrhy

na doplnenie dokazovania. Na základe odvolania žalovanej 1/ Krajský súd v Žiline rozsudkom spis. zn. 10Co/49/2022 zo dňa 28.02.2023 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil vo výrokoch I., II., III., VI. a zároveň vyslovil, že tento rozsudok ostáva nedotknutý vo výrokoch IV. a V. Následne na základe dovolania žalovanej 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline spis. zn. 10Co/49/2022 zo dňa 28.02.2023 Najvyšší súd SR dovolanie odmietol uznesením spis. zn. 8Cdo/13/2023 zo dňa 12.03.2024. 6. Žalobkyňa spolu so žalobou na obnovu konania predložila Rozhodnutie o prípustnosti (povolení) stavby - dodatočné, vydané Okresným národným výborom, odborom výstavby v Dolnom Kubíne dňa 03.07.1973 pod Č. j. Výst. 561/1973-154/24ac-A/20. Z tohto rozhodnutia vyplynulo, že na žiadosť N. O. zo dňa 19.02.1973 mu bola povolená na pozemku parcela č. 239/2 v k. ú. A. F. novostavba rekreačného altánku podľa individuálneho projektu s celkovým nákladom na kľúč 25.000,- Kčs. Ďalej žalobkyňa predložila aj odpoveď Štátneho archívu v Žiline, Archív Dolný Kubín zo dňa 14.08.2024, v ktorej bolo uvedené, že na základe jej žiadosti kolaudačné rozhodnutie na záhradný altánok (resp. rekreačný altánok) k. ú. A. F., vedené na meno N. O. vo fonde Mestského národného výboru v Dolnom Kubíne medzi rokmi 1973-1990 nenašli.

7. Z rozhodnutia Okresného národného výboru, odbor územného plánovania v Dolnom Kubíne zn. ÚP-1983/1983 zo dňa 18.01.1984, predloženého žalovanými 1/ a 2/, vyplynulo, že týmto bolo povolené stavebníkovi G. O. E. užívať budovu - stavbu chaty v obci A. F. na parcele č. 239/2 vystavenú na základe stavebného povolenia vydaného odborom pre výstavbu a územné plánovanie Rady Okresného národného výboru v Dolnom Kubíne dňa 03.07.1973 zn. Výst. 561/1973-154/24ac-A/20.

8. S odkazom na ust. § 403 ods. 1 a 2 CSP súd prvej inštancie konštatoval, že v pôvodnej veci prvostupňový rozsudok (pokiaľ ide o výroky I., II., III. a IV.) nadobudol právoplatnosť v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu a obidva sa stali právoplatnými dňa 17.04.2023. Vo výrokoch IV. a V. prvostupňový rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17.12.2021. Keďže žaloba na obnovu konania bola súdu prvej inštancie doručená dňa 12.09.2024, žaloba bola podaná najneskôr v lehote 3 rokov od právoplatnosti rozhodnutia. Zároveň, pokiaľ by vychádzal zo skutkových tvrdení žalobkyne, žaloba bola doručená v rámci lehoty 3 mesiacov, odkedy sa mala žalobkyňa dozvedieť o dôvode obnovy. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa je osobou oprávnenou na podanie žaloby na obnovu konania podľa § 400 CSP, pretože Prvostupňovým rozsudkom bolo rozhodnuté v jej neprospech, keď okresný súd vyhovel žalobe (v posudzovanej veci žalovaných 1/ a 2/) na zriadenie vecného bremena a súčasne jej uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov konania žalobcom 1/ a 2/ (v posudzovanej veci žalovaným 1/ a 2/).

9. Citujúc ďalej ust. § 397 a § 411 ods. 1 CSP súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa ako dôvod žaloby na obnovu konania vymedzila dôvod uvedený v ust. § 397 písm. a) CSP, a to, že sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní a tieto môžu prívodiť

pre ňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie však konštatoval, že žalobkyňou uvádzanú existenciu vyššie uvedeného dôvodu na povolenie obnovy konania nezistil, a preto žalobu zamietol.

10. Žalobkyňa totiž nepreukázala, že by listiny od štátneho archívu (t. j. dôkazy týkajúce sa predmetu sporu) nemohla, a to bez svojej viny, použiť v pôvodnom konaní. Len všeobecné poukazovanie na protipandemické opatrenia nariadené v súvislosti s COVID-19, ktoré žalobkyňi neumožnili osobný kontakt s daným ústavom či archívom, bolo nepostačujúce. Žiadne opatrenia v danom období totiž neznemožňovali to, aby listiny, ktoré by žalobkyňa navrhla počas konania vyžiadať, nemohli byť jej (alebo súdu) doručené, keď písomný styk bol takmer bezproblémový. Každopádne žalobkyňa vykonanie tohto dôkazu počas konania nenavrhla a nepreukázala, že by počas konania požadované podklady zabezpečovala a nepodarilo sa jej to. Nehovoriac o tom, že počas konania mohla o zabezpečenie uvedených dokladov požiadať súd, čo neurobila. Okresný súd Dolný Kubín totiž v konaní vykonal všetky navrhnuté dôkazy. Z tohto dôvodu preto nemohol byť úspešný ani procesný útok žalobkyne spočívajúci v jej poukaze na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 2Cob/63/2022 zo dňa 05.08.2024.

V pôvodnom konaní totiž nedošlo k situácii, že by Okresný súd Dolný Kubín nevykonával žalobkyňou navrhnutý dôkaz (konkrétne, že nenariadil vypracovanie ďalšieho geometrického plánu). V pôvodnom konaní žalobkyňa takýto (a ani iný) dôkaz nenavrhol, keď na pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený prvostupňový rozsudok žiadna

zo strán, to znamená ani žalobkyňa (zastúpená spoločnosťou vykonávajúcou advokáciu) návrhy na ďalšie dokazovanie nemala a z tohto dôvodu Okresný súd Dolný Kubín nemal aké dôkazy vykonať, dokazovanie ukončil a vo veci meritórne rozhodol. Zároveň mal súd prvej inštancie za to, že v posudzovanom prípade nebola naplnená ani ďalšia podmienka žalobkyňou uplatňovaného dôvodu prípustnosti obnovy konania, a to že listiny spojené

so žalobou na obnovu konania neboli spôsobilé privodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci, a to nielen z dôvodu, že žalovaní 1/ a 2/ preukázali že ich rekreačná chata evidovaná v katastri nehnuteľnosti bola (ako rekreačná chata a nie rekreačný altánok) riadne skolaudovaná a nie je tzv. čiernou stavbou, ale tiež, resp. najmä preto, že vecné bremeno nemožno zriadiť v prospech neoprávnenej stavby, ktorej vyporiadanie upravuje ust. § 135c OZ. Pokiaľ však ide o stavbu nepovolenú (bez stavebného povolenia), en bloc túto možnosť vylúčiť nemožno. Pritom pôjde najmä o situácie obdobné ako v pôvodnom konaní, teda o stavby postavené v čase socializmu. Ak možno zriadiť vecné bremeno spočívajúce

v práve cesty aj k nepovolenej stavbe, v prípade povolenej a skolaudovanej o tom nie je žiadnych pochyb. Žalobkyňou predložené „nové“ dôkazy tak v sebe nemali žiadny potenciál na to, aby v prípadnom novom konaní pre ňu priniesli priaznivejšie rozhodnutie. Potenciál privodiť pre žalobkyňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci nemalo ani rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 2Cob/63/2022 zo dňa 05.08.2024, pretože rieši inú procesnú situáciu, než bola v pôvodnom konaní, keď vychádza zo záveru o povinnosti súdu vykonať navrhnuté dôkazy, ktoré môžu preukázať skutkový stav, pričom v dotknutom konaní Okresný súd Dolný Kubín vykonával všetky navrhnuté dôkazy. Žalobkyňa v pôvodnom konaní nepredložila nový geometrický plán, podľa ktorého chcela zriadiť prístup na inom mieste a nepožiadala, aby jej Okresný súd Dolný Kubín predloženie takéhoto dôkazu umožnil, resp. nenavrhol, aby dal nový geometrický plán vypracovať Okresný súd Dolný Kubín.

11. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie vzhľadom na výsledok konania, keď v konaní boli úspešní v celom rozsahu žalovaní 1/ až 3/, ktorým vzniklo voči žalobkyňi právo na plnú náhradu trov konania. Keďže žalovaní 1/ a 2/ na pojednávaní uviedli, že si náhradu trov konania neuplatňujú, súd prvej inštancie právo plnú náhradu trov konania priznal (len) žalovanému 3/.

12. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že by obnovu dotknutého konania obnovil, eventuálne napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Pre prípad úspechu žalobkyňa žiadala priznať náhradu trov konania. Odvolanie žalobkyňa odôvodnila tým, že zriadením vecného bremena k pozemku parcele KN-C č. 239/37, k. ú. A. F., nedošlo k zabezpečeniu priameho prístupu žalovaných 1/ a 2/ (v pôvodnom konaní žalobcov 1/ a 2/) k ich stavbe, pretože tento pozemok bezprostredne nehraničí s verejnou komunikáciou, keďže medzi ním a verejnou komunikáciou sa nachádza ďalší pozemok vo vlastníctve žalobkyne parcela KN-C č. 276/31, k. ú. A. F.. Preto rozhodnutie Okresného súdu Dolný Kubín v pôvodnom konaní je z tohto dôvodu nevykonateľné a nerefektuje reálny stav veci, keďže zriadené vecné bremeno im neumožňuje prístup k ich stavbe z verejnej komunikácie. Ide o novú skutkovú okolnosť, ktorá nebola v pôvodnom konaní prejednaná a žalobkyňa ju nemohla bez vlastnej viny včas uplatniť, pretože nebolo zrejmé, že medzi komunikáciou a pozemkom parcela KN-C č. 239/37 je ďalší pozemok (nikto si to nevšimol) a ide tak o novú skutočnosť podľa ust. § 397 ods. 1 CSP. Táto skutočnosť spochybňuje účelnosť a právnu opodstatnenosť rozhodnutia súdu o zriadené vecného bremena.

13. Žalovaní 1/ a 2/ v spoločnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne považovali toto za nedôvodné. Odvolanie žalobkyne považovali za postavené na „novej skutočnosti“ existencie pozemku medzi komunikáciou a zriadeným vecným bremenom. Poukázali na to, že podľa cestného zákona pozemnú komunikáciu tvoria cestné teleso a súčasť pozemnej komunikácie. Vecné bremeno vymedzené geometrickým plánom č.46193537-339/2019 končí na hranici cestnej komunikácie tvorenej súčasťou pozemnej komunikácie - násypom a svahom k cestnému telesu. Ako je zrejmé z priložených fotografií z katastrálnej mapy pozemok parcela KN-C č. 276/31 o výmere 1544 m² na LV č. XXXX má evidovaný druh pozemku 22 – pozemok,

na ktorom sú postavené inžinierske stavby, cestná, miestna komunikácia. Z tohto je zrejmé, že neexistuje „medziľahlý“ pozemok, ktorý prerušuje spojenie medzi miestnou komunikáciou a pozemkom, ku ktorému bolo zriadené vecné bremeno. Teleso cestnej komunikácie s príľahlým svahom

priamo hraničí s vecným bremenom. Odhliadnuc od toho, že všetka verejná doprava používa túto komunikáciu bez zriadenia osobitného „povolenia“

od žalobkyne, žalovaní 1/ a 2/ vyjadrili vôľu používať uvedenú komunikáciu rovnakým spôsobom ako vlastníci všetkých nehnuteľností v katastri F. P. a následne E. B.. Žalovaní 1/ a 2/ sa nestotožnili s tým, že žalobkyňa bez svojej viny nemohla včas uplatniť ešte v pôvodnom konaní v roku 2021 existenciu medziľahlého pozemku. Žalobkyňa svojou argumentáciou arogantne spochybňuje rozhodnutia už 4 nezávislých súdov. Konanie žalobkyne považovali za účelové bezdôvodné až šikanózne naťahovanie celého sporu.

14. Žalovaný 3/ sa k odvolaniu žalobkyne a ani k vyjadreniu žalovaných 1/ a 2/ nevyjadril a ani žalobkyňa nepodala odvolaciu repliku. Napokon odvolaciemu súdu neboli doručené ani žiadne ďalšie podania strán v odvolacom konaní.

15. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP) - jej žaloba bola zamietnutá a žalovanému 3/ bol priznaný proti nej nárok na náhradu trov konania, a teda bolo rozhodnuté v jej neprospech, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, t. j. v napadnutých výrokoch I. a III., ako aj v závislom výroku II. o náhrade trov konania vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

16. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že je v zmysle ust. § 380 CSP viazaný odvolacími dôvodmi (ods. 1), s výnimkou väd týkajúcich sa procesných podmienok, na ktoré je povinný prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (ods. 2). Z tohto vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie, mimo tých, ktoré namietol odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť v zmysle ust. § 365 CSP dôvodom

na podanie odvolania, prihliadať nemôže, aj keď by takéto pochybenia zistil. Z uvedeného potom vyplýva zodpovednosť odvolateľa za formuláciu odvolacích námietok. Vady týkajúce sa procesných podmienok odvolací súd nezistil.

17. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so zásadnými skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Je potrebné zdôrazniť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

19. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalobkyne formulované v jej opravnom prostriedku, pričom sa tak v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie.

20. Odvolanie žalobkyňa odôvodnila novou (rozumej tým v konaní pred súdom prvej inštancie neuvedenou) skutočnosťou, a to, že zriadením vecného bremena k pozemku parcele 239/37, k. ú. A. F., nedošlo k zabezpečeniu priameho prístupu žalovaných 1/ a 2/

(v pôvodnom konaní žalobcov 1/ a 2/) k ich stavbe, pretože tento pozemok bezprostredne nehraničí s verejnou komunikáciou, keďže medzi ním a verejnou komunikáciou sa nachádza ďalší pozemok vo vlastníctve žalobkyne parcela KN-C č. 276/31, k. ú. A. F.. Preto rozhodnutie Okresného súdu Dolný Kubín v pôvodnom konaní je z tohto dôvodu nevykonateľné a nerefektuje reálny stav veci, keďže zriadené vecné bremeno im neumožňuje prístup k ich stavbe z verejnej komunikácie. Ide o novú skutkovú okolnosť, ktorá nebola v pôvodnom konaní prejednaná a žalobkyňa ju nemohla bez vlastnej viny včas uplatniť, pretože nebolo zrejmé, že medzi komunikáciou a pozemkom parcela KN-C č. 239/37 je ďalší pozemok (nikto si to nevšimol) a ide tak o novú skutočnosť podľa ust. § 397 ods. 1 CSP.

21. S poukazom na vyššie uvedené dôvody napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa vymedzenými odvolacími dôvodmi vôbec nereagovala na dôvody ňou napadnutého rozhodnutia, naopak v odvolaní uviedla ďalšiu skutočnosť (prostriedok procesného útoku podľa § 149 CSP), ktorú neuviedla v konaní pred súdom prvej inštancie a ktorú považovala za dôvod obnovy konania podľa ust. § 397 ods. 1 písm. a) CSP. Žalobkyňa však zároveň neuviedla žiaden argument (dôvod), prečo neuplatnila tento prostriedok procesného úroku v konaní pred súdom prvej inštancie, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že k jeho neuplatneniu došlo bez viny žalobkyne. Len ťažko si je možné predstaviť, že žalobkyňa nemala o existencii medziľahlého pozemku parcela KN-C č. 276/31, k. ú. A. F. vedomosť, ak je v jej vlastníctve (ako tvrdila, že si nikto túto skutočnosť nevšimol v pôvodnom konaní). Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno pritom v odvolaní použiť vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať

za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP). V posudzovanej veci nebol naplnený ani jeden zákonný dôvod prípustnosti žalobkyňou produkovaného prostriedku procesného útoku, a preto odvolací súd na túto skutkovú argumentáciu žalobkyne ako neprípustný prostriedok procesného útoku prihliadať nemohol, a to s tým, aby sa v ďalšom zaoberal jeho dôvodnosťou a naň nadväzujúcou argumentáciou žalovaných 1/ a 2/. Žiada sa doplniť, že aj keď dôvody obnovy konania možno meniť počas trvania lehoty na podanie žaloby na obnovu konania (§ 408 CSP), ich zmena je limitovaná konaním na súde prvej inštancie (§ 371 CSP, v zmysle ktorého žalobu nemožno meniť v odvolacom konaní).

22. Keďže žalobkyňa neprodukovala ďalšie odvolacie dôvody, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak v meritórnom výroku I., ako aj v závislých výrokoch II. a III. o náhrade trov konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

23. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalovaní 1/ až 3/ boli v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešní a mal by tak mať nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré im v súvislosti s odvolacím konaním vznikli (§ 255 ods. 1 CSP). Odvolací súd však žalovaným 1/ až 3/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by im preukázateľne vznikli akékoľvek účelne vynaložené výdavky ako trovy

v odvolacom konaní. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom v rozhodnej právnej úprave by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj

§ 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak, taký zmysel nemá, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (u jednej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Presentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/166/2016 zo dňa 26.10.2016 a spis. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

24. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].